

Karel Tampier

O ČUMÁKOVI, KTERÝ SI ZACHOVAL TVÁŘ

To vám byl jednou jeden čumák, který se od malička tvářil. Už v plenkách, když se pokakal, tvářil se, jako že se nepokakal. Maminka ho chválila. Jak je hodný! Do smrti se chuděra domnívala, že jedna plenka denně je normální. Když nesl ze školy pětku, tvářil se, že má trojku. Když hrozila písemka, tvářil se, že má angínu.

Když se mělo jet na výlet, tvářil se, že se mu chce. Když ho očkovali, uvědoměle se tvářil, že ho to nebolí. Když se ženil, jeho tvář byla rozzářena, když jeho žena porodila, jeho tvář byla prosvícena otcovským jasem, a když mu syn maturoval, tak taky.

Když se rozváděl, byla jeho tvář plna pochopení pro potřeby manželky a syna. Samozřejmě chápal, že je v právu. A když najatý právník docílil toho, že bývalá žena a syn (asi také bývalý) odešli od soudu s holou odvrácenou tvář, čumákova tvář vyzařovala lítostivé pochopení pro spravedlnost.

Pakliže bylo nutno projevit smutek, jeho tvář projevila smutek. Pakliže bylo žádoucí projevit nadšení, projevila je. Pakliže rozhořčení, jakbysmet. Na pohřby chodil rád. Jeho smutná tvář se tam velmi dobře vyjímal. Též na svatbách. Tam ovšem veselá. Ba i na přednáškách a schůzích. Tam chápavá, soustředěná. Správná. Vždy případná.

Když kritizovali jiného čumáka, že se přetvařuje, tvářil se, že ze všeho nejvíce nenávidí přetvářku. Říkával velmi často: „Hlavně, pánové (*bratři, kolegové, soudruzi, kamarádi, občané, lidi, přátelé – dosadte podle příležitosti a právě panujícího režimu*), je třeba, abychom postupovali v souladu s ... (*něčím – dosadte podle příležitosti a právě panujícího režimu*), avšak neztratili přitom vlastní tvář!“

Je zajímavé, že ač ta tvář byla pokaždé úplně jiná – a že to za život toho čumáka bylo nějakých tvář! – vždy to byla jeho vlastní, zcela autentická tvář. Odraz jeho multidimenzionální duše.

Jeho kariéra byla nenávratně závrtná, jeho hvězda stoupala stále vzhůrovatěji, jeho tvář se stala známou, známější, ba až nejznámější.

Pak jednou najednou umřel. To čeká koneckonců každého čumáka. Jelikož to byl ale velmi známý čumák, sňali mu posmrtnou masku. To aby byla navěky uchována jeho ušlechtilá tvář. Visela v muzeu do té doby, než došlo k jedné z dalších revolucí. Po ní se z análů zjistilo, že to byl vlastně obyčejný čumák, který se celý život přetvařoval a lezl bývalému režimu do análu. Masku pak dali do úplně jiného muzea.

Ale stejně dosáhl svého: zachoval si tvář ještě desítky let po smrti, čumák jeden špatná.